

»FIGYELŐ«  
UJSAKSZELVÉNY VÁLLALAT  
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.  
Telefon: 299-632.

Lap: .....

Megjelent: .....

## Miért koldul ön? Miért nem dolgozik?

362.57 Mindenki csak néz...

A riporter élete sem fenékiig tejfől. Egyáltalán nem az, főleg ha olyan megbízásokat kap, mint e sorok írója, akinek a szerkesztő a következőket mondja:

— Tessék körülnézni a városban és megállapítani: mi az oka, hogy annyi a koldus és annyi a dolog nélkül sétáló ember?

A szerkesztő kiadja az utasítást és a riporter megpróbálja végrehajtani az elgondolást. Azt már tudjuk, hogy az államtitkárokat vagy a minisztereket nem nehéz szólásra bírni. De tessék intervjút kérni ettől a díjbirkózó-féle fiatal embertől, aki a Német ucca és a Népszínház ucca sarkán elkapja harminchetes galléromat, megszorítja nyakamat, aktatáskám után nyúl és azt kérdi: akar-e érte tiz-milt? Természetesen kézzel-lábbal tiltakozom és megkérdem tőle: miért nem dolgozik inkább? Szemrebbenés nélkül feleli:

— Mert Bálint katona lett.

### Az a rongy 30-40 mil...

Megpróbálom a dolgot komolyra fordítani, de nyilatkozni nem akar. Végül kiböki:

— Azt hiszi, hogy jókedvemből vagyok itt? Ha valami rendes portékát hoznak, azt elkapkodja előlem a konkurrencia. Ide csak a szemetet hozzák és jó, hogyha rongyos 30-40 milt megkeresek naponta.

Persze, emberem milliárdban gondolkodik. Megkérdem tőle, mi a tanult szakmája?

— Borbély vagyok, de elhelyezkedni nem tudok.

Ezt mondja, de külsőre is megállapíthatjuk, hogy a fodrászmesterségen kívül más fizikai munkát is el tudna végezni, feltéve, hogy akarna.

A Nagyfuvaros ucca után egy ősz bácsi áll a járda szélén, kalapját a kezében tartja és szabályosan koldul. A tisztes külső mögött azonban nincs több ötven évnél. Kezébe nyomok tízmilliós pénzdarábot, meg se köszöni. Kalapjában kotorász, régi papírpénzeket szed ki belőle és gyűretlenül dobja a földre.

— Mit csinál, papa? — kérdem tőle. Mérgesen felel:

— Dobálom a salátaleveleket. Azért, mert fekete szemüveg van az emberen, azt hiszik, hogy mingyárt egész vak az ember és régi, lejárt pénzekkel kiszűrhetják a szememet. Vagy adjanak, vagy ne adjanak.

— Miért koldul, papa? — teszem fel a kérdést. A fekete pápaszemet föltolja a homlokára és úgy néz végig rajtam.

— Azért a tízmillióért ne meséljem el mingyárt az egész életem történetét?

Ilyet nem kívántam tőle, csak szerényen kérdeztem meg, hogy megnyitja hozz a bót naponta. Elkeseredetten legyintett:

— Öt-hat milliárdot. Az is pénz

ma, amikor a kristálycukor kilója 600 milliárd?

— Miért éppen a cukrot veszi alapul?

— Hát mit vegyek alapul, kérem? Azelőtt egy nap összetarháltam annyit, hogy akár öt kiló cukrot is vásárolhattam volna.

### A Teleki téren

Sodródunk-sodródunk s az áradat mint ringó csónakot visz kifelé a Teleki térre. Emberek, tagbaszakadt, erős emberek, fognak el lépten-nyomon. Mi van eladó? Megveszem a kalapját. Vesse le az ingét! Törtaranyat, ékszeret veszék — súgják a fülemben. Aztán vannak, akik nem ilyen diszkréték, hanem egyszerűen belebömbölik az ucca forgatagába, hogy márkás cigarettát vesznek és eladnak. Egy húz év körüli fiatalembert fogok meg és egyszerűen megkérdem tőle: miért nem megy dolgozni, ahelyett, hogy cigarettát árul? A világ legtermészetesebb hangján feleli:

— Nem érdemes.

— Miért nem érdemes, mi a foglalkozása?

Erre is megfelel.

— Szobafestő vagyok.

— Gyönyörű szakma — mondom neki —, miért nem folytatja?

— Mondtam már, hogy nem érde-

mes — feleli kelletlenül.

— Mit keres a cigarettáárúsítással?

— Száz cigarettát naponta.

Gyors számolás, a fiatalember egy cigarettáért ötszázmilliót kér, tehát könnyű munkával háromszázmilliót keres, esetleg 1-2 óra alatt.

Nagydarab, vállas emberek csoportosulnak itt a járdaszéleken. Odamegyek egy ilyen csoporthoz. Szólásra akarom bírni őket azzal, hogy mondják meg nekem, mikor van itt nagyobb forgalom, délelőtt

vagy délután és mi több itt, az eladó vagy a vásárló? Detektívet sejtenek bennem, mert egyöntetűen és tiltakozva felelnek:

Csak nézelődünk, kérem...

— Mi, kérem, nem foglalkozunk semmivel sem.

— Hát akkor miért ácsorógnak itt? — kérdem. Egyszerre felelnek:

— Csak nézelődünk kérem, csak nézelődünk.

Az emberáradatban megszólal egy hang:

— Mindenki csak néz... és sehol semmi. Halott a piac — állapítja meg egy két méter magas fiatalember. Mellettem ostorcsattogás és egy ember majd kivágja a báméskodók szemét ostorával.

— Eladó az ostor, eladó az ostor!

— kiabálja. Valamelyik kocsirol álmos kocsis mellől emelhette le. Mint a gramofón, szajkózza:

— Eladó az ostor, 80 milliárd az ostor.

Koldusokkal, csavargókkal, alkalmi árusokkal van tele az egész Teleki tér és míg az ember tíz métert tesz előre, nehéz percek múlnak el. Nem nehéz megállapítani, hogy nemcsak a megszorult ember utolsó ruhadarabja kerül ide ki, hanem mindaz, amit az utolsó két esztendőben loptak. Az egyik üzlet előtt kereskedő ül és apatikusan néz maga elé. Az üzletben áru, de vásárló nincs.

— Addig részünkre halott minden, míg a hatóságok túrik ezt — mutat elkeseredetten a hullámzó tömegre.

— Ezek adót nem fizetnek, ma itt vannak, holnap ott és megkopasztják a kezükbe kerülőket.

A háziasszonyok panaszkodnak, hogy nem kapnak mosónőt, a gyárak munkaerőhiánnyal küzdenek, viszont a Teleki, a Garay és az egyéb tereken hemzseg a sok munkakerülő, seftelő nő, férfi és gyermek. Ha néha egy-egy razzia végigfűsöl is ezeket a helyeket, mint eső után a gomba, pár perc múlva, sőt, nyomban a razziazó rendőrsorfal mögött, mintha földből nőnének ki, újra ellepik az utcákat. Meg kell tisztítani a fővárost ettől a sok dologkerülőttől. (solti)